

легиите си върху димящата кръв на един и половина милиона трупове на испански синове и дъщери. Днешна Испания на Франко – това са аристократите ѝ, нагиздени палячовци в еполети и шарфове, които се кланят в дворците. Това са монасите ѝ – впити като въшки в снагата на испанския народ и отдадени на чревоугодие в манастирите си. (...)

Тази привилегирована банда от палячовци и паразити бе разгонена от юмука на испанските работници, от прогресивната пламенна мисъл на испанските интелектуалци.”

Луис Родригес де Ередия и Санта Крус носи фамилните имена на идалговци от Кордоба, а в сюжета на романа „Осъдени души” се проявява като антиидалго, но не защото е против тях а защото обноските му не са съвсем благороднически. Роден в семейство на потомци на маркизите Роканегра, Луис живее петнадесет години като политически емигрант във Франция заради напредничавите си убеждения и несъгласието си с „феодалната строгост, с която испанските благородници пазеха предбрачната добродетел на дъщерите си”. Луис опетнява, за първи път от два века, честта на рода си:

„Всички Ередиевци бяха много достойни мъже, със строг морал, с боязън от бога и с непоколебима вярност към Бурбонската династия.”¹⁵

Този антиидалго, който безскрупулно прахосва наследството на прадедите си, уморен от постоянното бездействие, проявява мизантропни изблици, но най-после намира занимание в изнудването и в контрабандата на наркотици.

Димов схваща много точно какво е това *чест* за идалговците. Той прозира, че за тях определящо е наличието на добро име, по-важно дори от достойнството и добросъвестността. Откриваме тази благородническа черта в разказа „Идалго”, който, макар и съвсем кратък, ясно обрисова картината на разигравания се спектакъл в Кралската фармацевтична академия. В нея изпъква светлината на прозрачната атмосфера, пронизана от лъчите на сутрешното слънце, благоуханието на жасмин и

¹⁵ Димов, Д. Осъдени души. София, 1975, с. 233.